

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2995/2020
21.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7964/19 од 05.12.2019. године, у седници одржаној дана 21.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7964/19 од 05.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7964/19 од 05.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог суда у Београду П 2458/19 од 17.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име неисплаћених пензија за период од друге половине марта 2013. године до 31.01.2017. године, исплати износ од 1.194.533,76 динара и то појединачно означене новчане износе са законском затезном каматом ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име разлике пензије исплати износ од 2.259.601,00 динара за период од марта 1999. године до краја прве половине марта 2013. године са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 234.750,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, док је у преосталом делу за период од 17.06.2019. године до дана наступања услова за извршење захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, тужиља је ослобођена плаћања трошкова судских такси у овој парници.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7964/19 од 05.12.2019. године ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и

потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за накнаду неисплаћених пензија уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Питање застарелости потраживања накнаде штете на име неисплаћених пензија довољно је расправљено у судској пракси уз став да тужиле припада право на накнаду штете за период од три године пре утужења у смислу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима. Због тога не постоји потреба уједначавања судске праксе, а изражено становиште нижестепених судова у погледу застарелости потраживања не одступа ни од праксе Европског суда за људска права у предмету Грудиф против Србије (представка број 31925/08) на коју се ревидент позива, јер у том предмету трогодишњи рок застарелости није постављен као питање, док је у одлуци Скендери и други против Србије (представка број 15090/08) изражен став да је одбијање дела тужбеног захтева због застарелости било законито и тежило је легитимном циљу уз поштовање принципа пропорционалности.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП-а, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП-а Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП-а ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тужба у овом спору поднета је 14.04.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 2.259.601,00 динара (18.385 евра).

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не

прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП-а одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић